

ବନ ଜନପଦେ କାହିଁ ତା ନିଶ୍ଚାର?

ବ୍ୟାଧି ଯେ ରହିଛି ଘେରି ଚଉପାଶେ;

ସେବେ ସେ ଲୁହକ ଥିଲା ହରିଶୀର-

ଏବେ ସେ ପ୍ରଲୁହ ମଣିଷର ମାଂସେ

ବଳିଷ୍ଠ ତା ବାହୁ, ଶକ୍ତ ମାଂସପେଶୀ,

ଧମନୀରେ ଧାଏଁ ରକ୍ତ ଲାଲେ ଲାଲ,

ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଆନନେ ଜଳେ ଦୁଇଆଖି,

ଦୀପ୍ତମନ୍ତ କରି ପ୍ରଶାନ୍ତ କପାଳ ।

ଚଟକଳ ଚିପୁଡୁଛି ଶିରା ତାର,

ଲେଥେରେ ତା ଛାତି ହେଉଛି ତ ପିଟା,

ତା କଲିଜା କୁହୁଲୁଛି ଚିମିନିରେ,

କଳେ କଳେ ଜଳେ ତା ଜୀବନ ଚିତା ।

କଳକୁ ମାଲିକ, ଜମିକୁ ମାଲିକ,

ହାତ କୁଡ଼ କୁଡ଼ ଅସଂଖ୍ୟ ବେକାର,

ଗତିଗଲେ ଚକେ ସଭ୍ୟତା ବର୍ବର,

ମଣିଷ କରୁଛି ମଣିଷ ଶିକାର ।

ସେବେ ଟାଣିଥିଲା ଦଉଡ଼ିଆ ପାଶ,

ଏବେ ସେ ପାତିଛି ଅର୍ଥନୀତି ଜାଲ;

ଖୋଲା ବଜାରରେ ନ ମିଳୁଛି କିଛି,

ଗଳିରେ ଖୁଦିଛି ମନାଇଛା ମାଲ ।

ଶୋଷକ ସାଥରେ ଶାସକ ଯେ ସହା,

ନିର୍ବାଚନ ଆଗୁଁ ଚାନ୍ଦା କୋଟି କୋଟି,

ବଜାର ତେଜିଲା, ଭୋଟର ଯେ ହେଲା-

ନୋଟରେ ଛନ୍ଦିଛି ଭୋଟରଙ୍କ ଚୁଟି ।

ସେବେ ବାନ୍ଧିଥିଲା ଚାରିଗୋଟା ଶ୍ଵାନ,

ଏବେ ତ ଅଛନ୍ତି ଦୃଢ଼ ମିଲିଟାରୀ,

ମଣିଷ ମାରଣେ ତାଲିମ ସେମାନେ,

ଝାଁପ ଦେବେ ଖାଲି ଆଖି ଦେଲେ ଠାରି ।

ଏକପାଶେ ଥିଲା ଅଗ୍ନିର ବାରଣ
ଏବେ ତ ଜଳୁଛି ସମସ୍ୟା ବେକାରି;
ପେଟ ବିକଳରେ ମରେ ଛଟପଟ
ନାହିଁ ଧନ୍ୟାପନ୍ୟ ନାହିଁ ଚି ଚାକିରି ।

ହୁର ଜଗିଥିଲା ଧରି ଧନୁର୍ବାଣ;
ଆଜି ତା ହାତ ରେ କ୍ଷମତାର ଡୋର
ସହରେ ସହରେ ଚାଲିଛି ତ ଗୁଳି,
ଛନ୍ଦିବାକୁ ଅଛି 'ମିଶା' ର ଶିକୁଳି ॥